

*La 133 ani de la naștere, să ne amintim de..... **NICOLAE TITULESCU** (1882-1941)*

Cuvântare ținută de prof. MAN DOREL, ca reprezentant al Colegiului „Nicolae Titulescu”, Brașov, cu ocazia împlinirii a 133 de ani de la nașterea lui Nicolae Titulescu.

- Comemorarea s-a ținut la mormântul diplomatului, din Cimitirul Bisericii „Sfântul Nicolae”, din Scheii Brașovului (16.03.2015)
- De la Colegiul „Nicolae Titulescu”, Brașov au participat
- elevii claselor a IX-a D și IX-a E însoțiți de

Director adjunct:

Prof. Drăgan Carmen Silvia

Prof. dr. Știucă Nicoleta Angelica

Prof. (istorie) Milea Cristina

Prof. (istorie) Valtizan Constanța

Prof. (istorie) Man Dorel

Nicolae Titulescu s-a născut la 4 martie 1882, în Craiova, ca fiu a lui Ion N. Titulescu, tatăl său un magistrat care a fost prefect al județului Gorj și deputat în Parlamentul României.

Clasele V-XI le urmează la Liceul „Carol I” din Craiova unde se remarcă cu rezultate excepționale la învățătură și purtare. În anul 1900, pentru notele obținute la examenul de Bacalaureat i se acordă Premiul de onoare și o bursă de studiu la Paris. Timp de 5 ani, în capitala Franței, va urma cursurile Facultății de drept fiind elogiât de către unii profesori. În anul 1905 își încheie studiile universitare obținând titlul de doctor în științe juridice.

În același an, întors în țară își începe activitatea ca profesor de drept la Universitatea din Iași, pentru ca din 1907 să se mute în București.

Intră în viața politică ca membru al Partidului Conservator Democrat. Liderul acestuia, ilustrul avocat, politician, mare orator și patriot Take Ionescu îi va fi de acum mentor nu numai în profesie ci și în formarea sa ca politician pus în slujba României. Este ales deputat în Parlament și numit de două ori ministru (1908 și 1917). Prin cunoștințele de drept, prin elocință și datorită darului său oratoric se remarcă și în cel mai înalt for al politicii românești determinându-l pe Take Ionescu să afirme în anul 1912 despre discipolul său „Un mare, un extraordinar talent s-a ridicat la tribuna românească”.

Anii 1912-1916 pentru istoria Europei și mai ales pentru zona Balcanilor, de care aparținem, sunt plini de evenimente care au marcat destinul României. Acum Nicolae Titulescu își face stagiul la înalta școală a patriotismului românesc. Discursurile pline de patos susținute în Parlamentul României de către marii politicieni ai vremii își lasă amprenta asupra personalității politicianului. Interesele României, năzuința de unire a românilor din provinciile aflate sub ocupație străină – Transilvania, Bucovina și Basarabia – sunt repere ale acțiunilor sale de acum și până la sfârșitul vieții.

După izbucnirea primului război mondial în - 15/28 iulie 1914- la Consiliul de coroană de la Sinaia, mai marii țării hotărăsc ca România să nu se implice în conflictul armat. Au urmat doi ani de neutralitate în care țara noastră este intens curtată de cele două blocuri militare aflate în conflict. Antanta (Franța, Anglia și Rusia) și Puterile Centrale (Germania și Austro-Ungaria). Politicienii țării, dar și opinia publică, formează două principale grupări politice: antantofilă și germanofilă; fiecare susține intrarea României în război alături de una din taberele beligerante.

Curentul antantofil devine majoritar și aceasta deoarece susținătorii lui doreau eliberarea românilor din Transilvania și Bucovina de sub stăpânirea austro-ungară și unirea acestor pământuri românești cu patria mamă; de altfel, România i-a susținut, ori de câte ori s-a putut, în deceniile și secolele anterioare, pe românii din Ardeal în lupta lor pentru drepturi naționale, religioase și politice.

Nicolae Titulescu nu poate sta deoparte în aprigile dispute politice din anii neutralității noastre. Loial convingerilor sale și dând curs trăirilor interne, el se angajează, asemenea celorlalți antantofili, ca un înfocat susținător al românilor ardeleni. Cuvintele rostite în discursul său, intitulat sugestiv, „Inima României”, ținut la Ploiești în mai 1915, reprezintă chintesența convingerilor sale: „România nu poate fi întreagă fără Ardeal... Ardealul e leagănul care i-a ocrotit copilăria, e școala care i-a făurit neamul, e farmecul care i-a susținut viața. ...Ardealul e românime în restriște, e întărirea care depărtează vrăjmașul, e viața care cheamă viața...Ne trebuie Ardealul. Nu putem fără el”.

În 7 mai 1918, la București datorită contextului politico-militar total defavorabil, România este obligată să încheie o pace odioasă cu Puterile Centrale. Nicolae Titulescu, asemenea altor politicieni înfocați, nu își pierde speranța în victoria Antantei și ca urmare, a împlinirii cauzei pentru care România a intrat în război: întregirea frontierelor naționale. La scurt timp, în vara aceluiași an, aflat la Paris, politicianul român, împreună cu Take Ionescu, Octavian Goga, Traian Vuia și alții, înființează Comitetul Național Român. Scopul acestuia era informarea opiniei publice, a politicianilor occidentali cu privire la dreptul românilor la deplină unitate națională. Comitetul, recunoscut oficial de guvernele aliaților noștri, ca organ politic plenipotențiar al

națiunii române ducea astfel o intensă propagandă pentru unirea Transilvaniei și a Bucovinei cu România, urmând astfel exemplul Basarabiei unite cu patria mamă la 27 martie/9 aprilie 1918.

Eforturile acestora și a multor alți patrioți nu au fost zadarnice; în toamna anului 1918 se formează România Mare. La temelia acesteia, alături de regele Ferdinand, regina Maria, Ion I.C.(Ionel) Brătianu, Iuliu Maniu ș.a. stă undeva și numele craioveanului Nicolae Titulescu.

În anii 20 faima lui a crescut într-atât încât în anul 1927, în urma decesului regelui Ferdinand, primul ministru Ionel Brătianu, președintele Partidului Național Liberal, se gândea la proclamarea republicii și la desemnarea lui Nicolae Titulescu ca președinte al României.

Anii 30 reprezintă apogeul carierei ilustrului politician și magistrat: ocupă funcția de ministru al afacerilor străine (1932-1936), iar în 1930 și 1931 este ales președinte al Ligii (Societății) Națiunilor, fiind singurul român care a ocupat această înaltă funcție și singurul politician ales de două ori consecutiv ca președinte al acestei organizații internaționale.

În decembrie 1937 Nicolae Titulescu se autoexilează, trăind în Elveția și ulterior în Franța unde avea să și moară la data de 17 martie 1941, la Cannes.

Indiferent ce funcție a avut, ca politician sau ca diplomat, Nicolae Titulescu a fost nu numai un consecvent, dar și un înfocat susținător al intereselor țării sale luând decizii pe care le considera ca fiind cele mai de folos României. Elogiat, dar și denigrat de unii, el rămâne un fiu al Olteniei, un român dedicat țării sale, un mare patriot.

Exemplu lui ar trebui urmat, mai ales astăzi, când o bună parte din cei care sunt aleși să ne conducă, consideră că a fi patriot este rușinos; ei preferă să substituie iubirea de neam și țară cu minciuna și hoția.

Conform dorinței lui testamentare, la 14 martie 1991, osemintele ilustrului Nicolae Titulescu și ale soției sale Ecaterina, sunt reînhumate în mijlocul țării pe care a slujit-o cu devotament, la poalele Tâmppei, în cimitirul Bisericii „Sfântul Nicolae” din Scheii Brașovului.

Ca un omagiu adus de brașoveni, Parcul Mare al orașului este botezat cu numele său, iar din 1999, Grupul Școlar „Tractorul” își ia numele de Liceul „Nicolae Titulescu”

